
Qui vol ser espanyol?

JOAN REQUESENS | PUBLICAT AL DIARI REGIÓ 7 EL 23 DE DESEMBRE DE 2011

Si la voluntat ciutadana de pertànyer a un estat o altre fos una qüestió purament racional, crec que puc afirmar amb tota contundència que no hi hauria cap habitant de Catalunya que volgués ser espanyol. Només per qüestions de pràctica, dignitat i eficiència, es troben prou arguments per no ser-ho. De fet, un estudi recent d'ESADE s'acosta a aquesta teoria a nivell de Barcelona, conclouent que la marca Espanya perjudica a la capital del Principat. Segons l'estudi, la imatge genèrica d'Espanya arreu del món és oposada i neutralitza els valors d'innovació, tecnologia i investigació que s'associen a Barcelona.

Però, més enllà de la imatge, pertànyer a l'estat espanyol ens perjudica dia a dia. Només en les darreres setmanes, hem acumulat uns quants greuges més. Des l'incompliment del pagament del fons de competitivitat, o dels 759 milions d'euros de l'addicional 3a de l'Estatut o l'incompliment del retorn dels papers de Salamanca pendents. L'engany i la deslleialtat institucional, se sumen a la discriminació fiscal, un espoli (o sia, ens desposseeixen allò que ens pertany) que ens empobreix a tots: treballadors, estudiants, pensionistes, empresaris...

Si la voluntat de pertànyer a un estat fos una qüestió racional, no hi hauria cap habitant de Catalunya que volgués ser espanyol

Vist això, què explica que encara hi hagi catalans que s'entestin a continuar a Espanya? De les múltiples possibilitats, n'apunto dues, lligades elles als sentiments; lluny de la racionalitat. La

primera, associada a la identitat i la segona al caràcter.

En el primer cas, les enquestes assenyalen que part dels ciutadans de Catalunya comparteixen la identitat catalana amb l'espanyola, o amb la mexicana, o amb la suïssa o romanesa (entre d'altres). Uns sentiments lligats als orígens personals o familiars que formen part inherent del migrant (algú dubte que un català que hagi emigrat a Cuba no abandonarà el seu sentiment català?).

En temps de mundialització, moviments migratoris constants i lligams familiars arreu, la identitat múltiple aflora de manera natural. Si bé, un català d'origen Mexicà no reclama una Catalunya dins de Mèxic, si que és cert, que podem trobar catalans d'origen espanyol que reclamen una Catalunya dins d'Espanya, justificat sols per raons d'orígens. De fet, és un discurs àmpliament difós gairebé de manera dogmàtica per mitjans i partits espanyols. Però, podrà continuar estimant la seva pàtria d'origen un català vingut d'Espanya, en el marc d'una Catalunya independent? Sí i amb més força que ara. Perquè ho farà en la igualtat de condicions i no des d'una Catalunya sotmesa a les voluntats d'Espanya.

La segona possibilitat que em referia, la de caràcter, és la del català amb complex d'inferioritat, que viu en conflicte permanent, sentint-se inferior que els espanyols i reclamant, cridant que l'acceptin. Aquest segon cas, crec que és el més difícil de superar. Potser fins i tot impossible. ●